

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6985/2021
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца „Униградња НС“ д.о.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Драгољуб Мартиновић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Парлаћ, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1124/21 од 24.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1124/21 од 24.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4218/2018 од 10.10.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је другим ставом изреке обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 72.217,20 евра са каматном стопом коју прописује Европска централна банка на евро почев од 15.04.2007. године до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате, са каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за осам процентних поена, све у динарској противвредности по продајном курсу Народне банке Србије на дан исплате. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове поступка у износу од 989.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Четвртим ставом изреке, преко досуђеног износа од 989.500,00 динара до траженог износа од 1.796.000,00 динара, захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка је одбијен. Петим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду парничних трошкова.

Допунском пресудом Основног суда у Новом Саду П 4218/2018 од 10.03.2021. године, одбијен је компензациони приговор туженог истакнут до висине потраживања тужиоца.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1124/21 од 24.06.2021. године, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу камате тако што је одбијен захтев за исплату камате на досуђени износ главнице за период од

15.04.2007. године до 10.10.2019. године, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и првостепена пресуда и допунска пресуда, потврђене.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у одбијајућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност другостепене одлуке у побијаном делу у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су дана 06.08.2004. године закључиле уговор о грађењу којим су тужилац, као извођач радова и тужени, као инвеститор уговорили градњу стамбено-пословне зграде у Новом Саду, ул. ... бр. .. . Према понуди бр. .. од 15.06.2004. године, која је саставни део уговора, тужиоцу припада 42% од нето продајних квадрата. Уговором је утврђена цена радова и материјала у износу од 23.608,20 динара по м² (323,40 евра на дан уговарања), чија је натурална вредност 770 евра/м², те да ће тужиоцу припасти стамбене јединице које ће бити прецизиране анексом уговора, одређен је рок трајања, а као почетак радова одређен је 15.08.2004. године. Извођење радова (уз кашњење тужиоца) на градилишту и ископима је почело 21.12.2004. године, када је тужени као инвеститор прибавио сву потребну техничку документацију, а на објекту 13.01.2005. године. Изградња објекта је, што због кашњења са прибављањем документације, што због временских услова, завршена у јануару – фебруару 2006. године, када су усељени први станари. Парничне странке су закључиле два анекса предметног уговора, први анекс 17.02.2005. године, којим су прецизиране стамбене јединице, њихова површина и цена које припадају тужиоцу и које су ближе наведене у анексу и продужен је рок завршетка радова. Анексом уговора закљученог 10.02.2006. године, констатовано је да је тужилац у целости извршио све своје уговорне обавезе сагласно основном уговору, да је у целости извео све уговорене радове сагласно пројектној документацији и пројекту, као и грађевинско-техничкој документацији. Странке су се сагласиле да ће се изведени радови платити компензацијом за стамбене јединице наведене у анексу од 17.02.2005. године, а констатовано је да је тужилац изградио и гараже које нису наведене у основном уговору, које тужени уступа тужиоцу. Странке су се сагласиле да одредбе основног уговора и оба анекса производе правно дејство након што тужилац, као извођач радова, туженом испостави коначан обрачун изведених радова и одговарајућу коначну фактуру, те након што уговорне стране изврше сравњење износа из коначног обрачуна и до тада исплаћених износа од стране туженог, што је констатовано заједничким потписом на записнику о сравњењу. Тужилац је туженом испоставио два обрачуна извршених радова на спорном објекту, и према првом обрачуну укупна вредност уговорених и изведених радова износи 32.816.567,20 динара, укупна вредност исплаћених радова 30.724.474,20 динара, те да је разлика у износу од 2.092.092,80 динара, који записник је потписао тужилац, а тужени није сматрајући да је исти нејасан. Према другом коначном обрачуну од 15.04.2007. године, вредност уговорених и изведених радова је 33.440.503,10 динара, а вредност исплаћених радова по основном

уговору, купљеном и испорученом материјалу и авансу је 27.425.828,70 динара, а дуговање туженог на дан 15.04.2007. године је 6.017.734,70 динара. Према налазу и мишљењу судског вештака економско – финансијске струке, вредност укупно изведених радова је 342.724,60 евра, исплаћени износ тужиоцу од стране туженог је 296.694,40 евра, па тужени по спорном уговору тужиоцу дугује износ од 46.030,20 евра. Према налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке дуговање према тужиоцу на име накнадно изведених радова у износу од 14.826,57 евра и износ од 11.360,41 евра на име вредности непокретности која је саграђена у поткровљу, па укупно потраживање тужиоца према туженом износи 72.217,20 евра. Тужени је закључивао купопродајне уговоре за продате станове и давао изјаве да је купопродајна цена исплаћена, вршио је уплате купопродајне цене тужиоцу по основу продатих станова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев основан и да је тужени у обавези да тужиоцу на име уговорених и изведених радова исплати укупан износ од 72.217,20 евра. Применом правила о терету доказивања, нижестепени судови су одбили компензациони приговор туженог као неоснован, имајући у виду да тужени није доказао да је претрпео штету због кашњења тужиоца са извођењем радова.

По становишту Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова о основаности тужбеног захтева.

Одредбом члана 17. Закона о облигационим односима, прописано је да су стране у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и да су одговорне за њено испуњење.

Одредбом члана 148. Закона о облигационим односима прописано је да уговор ствара права и обавезе за уговорне стране.

Одредбом члана 262. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да је поверилац у обавезном односу овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи.

Одредбом члана 630. став 1. Закона о облигационом односима, прописано је да уговор о грађењу уговор о делу којим се извођач обавезује да према одређеном пројекту сагради у уговореном року одређену грађевину на одређеном земљишту или да на таквом земљишту, односно на већ постојећем објекту изврши какве друге грађевинске радове, а наручилац се обавезује да му за то исплати одређену цену.

Правилно су закључили нижестепени судови да је тужилац испунио своју уговорну обавезу и у целости извео све уговорене грађевинске радове сагласно основном уговору, пројектној документацији и пројекту као и грађевинско-техничкој документацији, што је и констатовано анексом уговора од 10.02.2006. године, а да тужени који је био у обавези, тужиоцу као извођачу радова није исплатио цену за остатак радова, као и ПДВ, након компензације за стамбене јединице наведене у анексу од 17.02.2005. године по обрачуну из испостављених коначних ситуација.

Пошто је вештачењем утврђено укупно потраживање тужиоца, те да тужиоцу није исплаћена разлика у износу од 72.217,20 евра на име уговорених и изведених

радова, а тужилац је испунио своју уговорну обавезу и извео све уговорене грађевинске радове, док је тужени делимично испунио своју уговорну обавезу према тужиоцу, то је правилно усвојен тужбени захтев за исплату износа од 72.217,20 евра на име дуга по основу уговорених и изведених радова на предметном објекту.

Супротно ревизијским наводима, правилна је и одлука о истакнутом компензационом приговору донета правилном применом правила о терету доказивања сходно члану 231. ЗПП.

Како је другостепени суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, супротни наводи ревизије који представљају понављање навода истицаних у жалби на првостепену одлуку нису основани. Осим тога, осталим ревизијским наводима се оспорава оцена изведених доказа због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП, те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**